

LBRIS

We know
books

Netcu Elena

**FATIME, NĂLUCA
DINTRE DEALURI**

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NETCU, ELENA

Fatime, năluca dintre dealuri / Elena Netcu

–Otopeni: Letras, 2025

ISBN 978-630-312-464-3

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2025, Elena Netcu

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net,

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 0748 126 309 / 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,

pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

Firul Ariadnei 5

Pământul mă statornicește 16

Întâlnire cu Duhul Pământului 28

Tăcuta mea iubire 44

Pe urmele Hrisulei 69

Chemarea karmică 78

Fatime – femeia nălucă 93

În căutarea sacrului 115

Safira, femeia-destin 133

Te caut, eternă femeie 156

Nevindecatele răni ale trecutului 201

În așteptarea destinului 249

De același autor 257

Firul Ariadnei

În camera arheologului Horia Suciu toate erau învălmășite. Cărți și lucruri aruncate la întâmplare pe fotolii, pe canapeaua desfăcută – unde dormea și pe care n-o mai strânsese de la moartea soției, care se prăpădise într-un stupid accident cu un an în urmă. Lăsase patul mereu desfăcut, dar cu cearșafuri curate, parfumate, amintindu-i de ea, femeia lui, norocul și nenorocul, iubirea și moartea, bucuria și tristețile lui, toate anotimpurile încărcate de imaginea ei de Cleopatră imperială. Întreaga ei făptură era a unei femei voluptuoase, o grecoaică brunetă, maiestuoasă, cu ochii mari, migdalați, cu o strălucire în care se amestecau umbrele înserării, așteptând mângâiere și tandrețe. Horia o alinta mereu, îi spunea „Regina nopții”, o floare care emana un parfum amețitor numai seara, când nu mai rămânea din apus decât o dungă vineție și se aprindeau misterios stelele, una câte una.

Horia rămânea zile întregi în camera lui, rumegând amintiri, disperări, neputințe, iluzii deșarte, speranțe

inutile. Era încă tânăr și nici nu se gândea la viitorul lui, ci numai la trecut. Se hrănea din el cu o voluptate aproape maladivă, trecutul îl secătuia de puteri ca un vampir. Și nu era nimeni pe lângă el să observe declinul trupului de patruzeci și cinci de ani care-și amplifică durerea, autodistrugându-se.

Privea mereu spre fereastră, spre faldurile perdelei somptuoase care fremătau, uneori, inexplicabil, chiar dacă fereastra era închisă.

În ziua aceea de august risipitor, în toată splendoarea lui, copt ca o pâine aburindă, privi spre fereastră cum se răsfața un smochin în plină coacere, cu miros amărui. Ramurile atingeau ușor geamul stârnind amintiri, dar și tentația gustului dulce-zemos. Horia privi insistent spre fereastră. Simți cum ochii i se dilatau, perdeaua se dădu ușor la o parte, camera se umbri de înserare, în timp ce dincolo de fereastră, ca într-un joc al facerii, se întrupa chipul unei femei. Și, cu cât privea mai intens, cu atât formele umbroase îmbrăcau un trup de femeie.

Hrisula! Femeia lui lipită de geam îl ademenea cu un bol de smochine. Cu mâna ei prelungă și fină îi făcu semn să vină spre ea, întinzându-i un pahar cu vin dulceag-amărui. Se cufundă în înserare, încercând cu brațele să cuprindă imaginea fugară și nestatornică a unei himere, coborând treptele unui adânc amețitor.

—Ia, iubitul meu, este vinul pe care îl degustam în nopțile noastre tumultuoase, când ne iubeam cu un fel de nesăbuintă, prăbușindu-ne amândoi în abis. Vino, iubitul meu, în adâncul pământului, căci, deși am răscolit pământul amândoi, încă nu știm ce comori ascunde.

—Vin, iată-mă, șopti Horia sugrumat de emoție, nebănuind cufundarea în vis...

Aluneca din ce în ce mai repede, cu o forță gravitațională amețitoare. Era ca-ntr-un lift, înghesuit în doi metri pătrați, simțind că se sufocă. Întuneric beznă! Pierduse orice contact cu realitatea. Care realitate? Se întreba Horia Suci, care, de la o vreme, era convins că realitatea are multiple fețe. Nu e una și aceeași pentru toți. Realitatea lui este învinsă, supusă unor legi gravitaționale. Se pipăia, se simțea trup încarcerat, coborând spre miezul pământului neștiut, de sub el. Mai avu încă forța să se vadă pe sine alunecând spre nicăieri.

Horia nu avea de unde să știe că acest „nicăieri” era o poartă spre o altă lume.

—Toată viața mea am răscolit pământul în căutarea civilizațiilor înghițite de timp, de cataclisme și de războaie, se pomeni Horia vorbind de unul singur în întuneric.

—Acum ieșim la lumină, auzi el o voce care-i sufla în ceafă.

—O, Doamne, cine ești? Nu sunt singur?

—Nu ești. Sunt Duhul Pământului, sunt fantoma ta. Taci! Aici nu se pun întrebări. Incertitudinile aparțin oamenilor muritori. O să afli poveștile lor ascunse în pământ. Vom ajunge unde ți-ai dorit o viață. La adevăruri neștiute.

—Mă minți! Adevărul nu e niciodată „adevărat”, pentru că nu există adevăr absolut!

—Pentru că ești muritor, Horia!

Deodată ieșiră la lumină, una orbitoare, deasupra unei ape cu vuiet de cascadă și o boltă alburie cu sclipiri sidefii. Se vedeau păsări albe, păsări negre, zburătăcind aiurea într-un joc acrobatic, iar el, arheologul Horia Suci, se mișca într-un zbor greoi, ca un copil care învață să meargă.

—Ăsta e Bazinul hidrografic al Dobrogei. Aici este o năvală de apă cât Dunărea în toată lungimea ei. Rezerva lui Dumnezeu. Să nu te sperie! Când Dumnezeu a făcut lumea, s-a gândit la muritori. A adunat rezerve de ape în pământ pentru că vă iubește. Nu se supără, nu vrea să vă piardă, dar vă trimite semne, dacă încălcați legile nescrise. Și sunt multe, Horia, multe, mintea nu le poate cuprinde.

Horia se gândea că Dumnezeu vede tot, ar trebui să fie tare mânios, dar ne lasă să simțim pe pielea noastră nesăbuinta și neascultarea.

—Împinge piciorușele și fă-ți vânt. Poartă-ți singur de grijă, că și aici sunt duhuri rele, iar eu n-am de gând să-ți tocnesc un înger! Horia se poticnea, mișcându-și brațele circular, de parcă ar trage la rame.

—Așa, așa! În Dobrogea ta se merge pe apă, în aer și pe uscat. Aici se zboară. Nu pentru asta ai venit?

—Nu știu cum am ajuns aici sub comanda ta, Duhule, ce vei face cu mine?

—Ce te-ar interesa?

—Sunt arheolog, fantomă, vreau să cunosc tainele pământului.

—Fiule, pământul Dobrogei este unic. Are cele mai multe taine nedescifrate. Îți trebuie multe vieți ca să deslușești poveștile acestui zbuciumat pământ. Vrei să-ți mai spun că, acum mii și mii de ani, Dobrogea a fost un Continent? Uite ce-a mai rămas din el! Un rest din Grădina Raiului!

—Duhule, nu știu câți ani ai, dar să știi că eu vin din secolul XXI, vreau să-ți spun că e mare tulburare pe pământ!

—Și de aceea ai plecat de nebun? N-ai făcut rău! Dacă faci un pact cu mine, o să-ți arăt toate comorile acestui adânc din Dobrogea ta!

Planând deasupra unei ape care nu se mai termina, Horia observă sub el dealuri multe care-și ondulau ierburile tremurătoare, legănate parcă de valurile unei ape nesfârșite. Brațele planau ca două aripi întinse, iar picioarele se lungeau ciudat. Privi în jos și se văzu reflectându-se în oglinda apei, metamorfozat într-o uriașă pasăre. Îl strigă pe Duhul Pământului, dar constată că a rămas singur și-l apucă frica, nemaivăzând pe nimeni.

—Unde ești, Duhule? Unde mă duci? Femeia mea mă caută!

Dar încremeni în aer, văzându-se plutind în derivă spre nicăieri... Se gândi să aterizeze, dar nu era convins că va reuși să înoate, deși era foarte priceput, însă acum era într-un spațiu străin, nu era sigur pe ceea ce vedea, nu știa ce va găsi dacă ar lua contact cu toate frumusețile care i se dezvăluiau sub el, izbindu-se parcă de o lumină orbitoare.

Auzi vuietul unei cascade și-i plăcu. „Întotdeauna mi-au plăcut cascadele. Dacă Hrisula ar fi trăit, am fi văzut împreună cascada Niagara”, se gândi Horia cu amărăciune. Își aminti totuși că au văzut împreună cascada de la Bâlea-Lac. Simțea o durere în piept.

„Cine știe, poate m-am lovit în lift, sau ce-o fi fost ăla, că nu urcam, coboram. Și Fantoma asta m-a lăsat în aer!” Începu să strige, dar nu-i ieșeau decât chiah-chiah! de parcă ar fi fost un cintezoii. „Doamne-fereste! Fantoma asta își bate joc de mine? Oare mi-am pierdut identitatea?”

Se lăsă cât putu de jos, atinse apa cu o aripă, dar se deplasă în direcția cascadei pentru că văzu o stâncă înaltă, sub forma unui ou bine șlefuit și ateriză pe ea.

—Oh, asta e salvarea mea! rosti el ușurat. Neputând să-și păstreze echilibrul pe acest ou uriaș din calcar, căzu în apă, simțind înțepătura unor alge. Avea o durere de-l seca la oase.

Se trezi în camera lui, căzut din pat, răsturnând carafa de apă de pe noptieră și înțepându-se zdravăn cu un ciob în pulpa piciorului.

Horia deschise larg ochii, constată că e dimineață, se apucă de masă, se ridică imediat ca să oprească sângele și să-și pună un pansament.

—Drace, cum am ajuns să sparg carafa cu apă? Ce-am căutat acolo? Apoi își aminti cu acuratețe coșmarul, de parcă i s-ar fi întâmplat în realitate.

Telefonul de pe mäsută sună ascuțit. De mult voia să schimbe sunetul la telefon. Din cauza singurătății, credea el, căpătase o sensibilitate exacerbată la zgomote.

Tresărea la orice fășăit, avea un fel de zvâcnire dureroasă a terminațiilor nervoase, de parcă ar fi fost însângerate. Apucă grăbit telefonul, oarecum iritat. La capătul celălalt auzi vocea repezită a lui Kostandachis:

—Alo, ai făcut ochi, bărbate? Te-am căutat aseară, unde ai fost?

—În fundul pământului, nu știu cum se numea locul ăla, dar era o minunăție ce nu s-a mai văzut. Plutea o lumină stridentă și sîdefată, nefirească. Îți imaginezi? Și asta în adânc. Să știi că nu eram în vreo mină de cărbune, era o lume paralelă, poate mai frumoasă ca a noastră. Chiar nu-mi mai place pe pământ.

—Lasă bazaconiile, că asta a fost poate într-un vis de ăla de fete mari, că nu mai ieși din bîrlogul tău de la moartea Hrisulei. Ce Dumnezeu! Nu ești nici călugăr, nici sihastru, vrei s-o iei din loc? Hai, spune, unde ai fost aseară?

Horia tăcu, nu știa cum să-i spună sau dacă merită să-i spună, fără să-l persifleze, cum făcea mereu.

Kostandachis începu la telefon să turuie ca o moară hodorogită:

—Scuze, te-ai ofensat?! Sunt indiscret! Bănuiesc că ai avut vreo întâlnire! A dat Dumnezeu drăguțul să-ți vină mintea la cap! De câte ori să-ți mai spun? Morții cu morții și viii cu viii!

Horia i-o reteză scurt:

—Hei, alo! Taci! Am avut coșmar. Punct!

—Horia, echipează-te, s-a deschis șantierul arheologic de la Cheile Dobrogei. Ne-a aprobat proiectul. Ai tot interesul să mergi. Este investiția ta!

—Du-te, eu nu merg, vin mâine!

—Ce, ești nebun? Trebuie să cunoaștem echipa. Șapte specialiști și o grămadă de utilaje. Avem de lucru. Tabăra este deja instalată. O să fie o forfotă de nedescris!

Horia știa cât este de important acest experiment. Erau multe semne de întrebare. Trebuia să fie acolo, să nu se abată de la proiect. De ani de zile, din cauza retragerii apelor și a eroziunii solului, e posibil să iasă la iveală vreo cetate. Era visul lui de arheolog. Horia se gândi la coșmarul lui și avu revelația că acolo în adâncul pământului Dobrogei va descoperi o altă lume. Se întreba dacă nu cumva are legătură cu coșmarul lui. „Dacă a fost un semn?”, se întreba Horia, cuprins de entuziasm. Își aminti de un alt coleg de la muzeu care făcea o pledoarie pentru scormonirea adâncului de la Cheile Dobrogei. Peșterile acelea duc ele undeva? Colegul lui, la fel de pasionat de arheologie, îi spunea de multe ori:

—Doar să mor, Horia! Este așa cum spun eu. Centrul Dobrogei este pântecul care ascunde comori. Nu mă las

până nu le găsesc, de-ar fi să scormonesc pământul cu palmele astea două.

Sărmanul! își aminti Horia, a murit anul trecut fulgerător, în avionul care-l ducea în Mexic la băiatul lui, însurat acolo.

Pe Horia îl apucă, dintr-o dată, febra cercetării, a descoperirii, visa că el va fi primul care va da de ceva esențial.

În noaptea aceea își dorea să doarmă neîntors. Se întinse în pat, luând perna în brațe.

—Of, cât aș vrea să dorm! M-aș lăsa legănat ca un copil. Și chiar simți acea legănare duioasă, însoțită de un murmur de ape. În fața lui se făcea o apă infinită. Îl cuprinse până la gât. Pășea ușor spintecând apa în două. De-o parte și pe de alta, pereții de apă se ondulau precum clapele unei orgi într-un cântec fără sfârșit.

—Doamne, m-ai făcut pe mine cu atâtea puteri ca să spintec apele? Am venit pe pământ să fiu un al doilea Moise?

A doua zi îi povesti grecului visul, deși știa că se face numai că-l ascultă.

—Mergeam, măi Kostandachis, prin apa aia mare, înaltă, mă uitam în jur aproape sufocat și o văd pe Hrisula mergând ca și mine la o distanță apreciabilă, încât să-i disting conturul ei de Cleopatră. Se tot uita la

mine, încerca să se apropie. Făceam mișcări înspre ea, mi-a întins palma, am prins-o ușor și mă fereceam. Am lipit-o de inima mea. Mergeam așa unul lângă altul în tăcere prin apa aceea limpede și înaltă, până am ajuns în fața unei mese încărcate cu bunătăți. Erau făcute de mâna ei. Mi-a pus o porție și mâncam încet, nu-mi plăcea ce mâncam. Hrisula apucă un scaun și se așeză la dreapta mea. Urma să plecăm împreună, și chiar am plecat. Parcă am intrat într-o cameră, nu știam exact unde, dar mi-am amintit că e moartă. Atunci totul a dispărut.

Eram în patul meu, dormisem mult, eram odihnit, eram fericit pentru acest vis.

Greul îl privea fără nici o reacție,

—Așa-i că n-ai auzit nimic?

—Uit repede, Horia! Parcă nu mai am ținare de minte!

—Mănâncă soia și bea apă multă!

Horia nu-i mai povesti nimic. Dar nici nu mai visă cu aceeași forță. În noaptea aceea dormi buștean.

Se trezi cu noaptea în cap. Sări din pat, nu înainte de a-l anunța pe Kostandachis că va fi gata într-o oră.

—Bătrâne, așteaptă-mă la intersecție. Vin într-o oră.

Pământul mă statornicește

În drumul lor spre Constanța, Kostandachis era într-o vervă molipsitoare. Nu-i mai tăcea gura.

—Horia, știi cum simt această plecare? Ca pe un drum spre un Paradis. Sigur vom face o descoperire epocală. Nu mă las până nu sap până în miezul Pământului!

—Ia-o mai încet! Nu ești de capul tău! Dacă te lasă echipa aia de specialiști să sapi de nebun! Interesul nostru este să punem temelia unui complex cultural pentru a arăta lumii unicitatea Dobrogei. Nu vreau să creadă cineva că este un pretext pentru vreo descoperire arheologică. Dar visăm și noi la vreo cetate nedescoperită până acum. Ca orice arheolog care se respectă.

—O să vezi că reușim! Când eram mic, să fi avut vreo șapte ani, îl ajutam pe tata să planteze viță de vie. Mă ținea lângă el și eu mă jucam cu butașii. Îi puneam în gropile la care trudea tatăl meu, iar eu plantam butași. Îi puneam cu susul în jos. Tata îi scotea și-mi explica:

—Nu așa, i-ai pus cu vârful în jos. Vrei să iasă dincolo, la americani?

—Dar unde sunt americanii, tătucule?

—În partea cealaltă a Pământului.

—De atunci, Horia, s-a născut în mine curiozitatea de cunoaștere a Pământului. Tata mă găsea mereu cu hârlețul în mână săpând în adânc, atât cât puteam, ca să ajung la americani. Până am crescut mai mare, am avut acest vis utopic.

Horia privea pe fereastră întinderea de culturi de floarea-soarelui. Tulpinile înnegrite de soare se aplecau de greutatea rodului ascuns sub pălăriile maronii cu franjuri zdrențuiți.

Dincolo de lanuri se vedeau dealurile aliniate, ondulându-și coamele sub arșița soarelui de august.

—Kostandachis, pentru mine pământul este o religie.

—Cine spune că meseria se profilează de copil, adevăr grăiește.

—Multă vreme, continuă Horia, am păstrat în podul casei bunicii toate cioburile de pe malul râurilor. Pe unde mergea tatăl meu cu mașina, avea obiceiul de a se opri pe lângă râuri mici, unele rezezi, târându-se printre ierburi înalte asemenea unui șarpe, într-un clipocit molcom. Altele se auzeau ca un șipot de apă, subțindu-se într-un mănunchi. Se auzea doar un țârâit.